ՄԵՌԵԱԼ ԾՈՎ...

ՀԱՅՐ ԳՈՐԳՈՄԻՆ

Վանականի մը պէս կոյս, եւ կոյսի պէս ինքնամփոփ,
Կը բացուիս մեզմ՝ աչքերուս, սենեակիդ մէջ դուն միանակ,
Անապատի արեւնար հոս մը նստած ափերուդ:

Աղն ու հրդեհն ամէն օր կը հալածեն կեանքը հոն.
Գիտե՞ն մարդիկ վստահիլ քու ջուրերուդ ծանրորոր...
Դուն լրջութիւն կը շընչես պատմունանէդ կապտագորշ...

Բայց խմայքոս ու ջղուս, կը ժըխտես ինքդդ յանկարծ
Ծանր կապոյտը դէմիդ, կենսոտելու հետամուս.
Կուգայ պատկերը ծերին որ կ'ուզէ կեանք մը տոկուն...:

Հի՜ն Ծով՝ դուն խենթ ու մրռայլ, յիշէ՛, կեանքին թէ փոխան
Որ մեռցուցած են քու մէջ, դուն՝ հանքային եւ հարուստ,
Հլմուս բրժիշկն ես մարդոց, որոնք հիւա՜նդ՝ քեզ կուգան...:

1943

ԱՆԵԼ(*)

(*) Արձանագրած ըլլալու համար միայն:

«Արեւ»ի 19 Ապրիլ 1945ի մէջ, Բ. Կ. սարագրութիւն մը, Հայ Եկեղեցւոյ Բարեկարգութեան մասին իր **Անկախ կարծիքներուն** առիթով, շահագործած էր **Սիոնի** հրատարակած **Հոպիոր** հերքուածին վերնագիրը յակ, ի հաշիւ չմարսուած կարգ մը զգացումներու:

Կը յայտնենք նախ, թէ **Անել՝** չէ՛ սարագրութիւնը «Երուսաղէմի վանքէն վարդապետի մը», ինչպէս կը կարծէ Բ. Կ. իր **Անկախ կարծիքներուն** մէջ:

Ու յեռոյ՝ կը կասկածինք Բ. Կ.ի հերքողութեան հաղորդ կարենալ ըլլալու շնորհէն. եւ այս՝ փաստերու չի կարօտիր: